

Haukottelen. Nousen ylös. Tarvitsen aamukahvin heti. En pärjää ilman sitä. Kaadan kahvini ja nautin siitä. Avoimesta ikkunasta kuuluu linnun laulua, ihanaa. Viikonloppuaamut ovat niin ihanan rentoja ja hiljaisia. Laitan kaiuttimesta kuulumaan rauhallista pianomusiikkia ja avaen lempikirjani. Luen vain kaksi lausetta ja kirja imaisee minut maailmaansa. Kirjat ovat loistava pakokeino arjesta; saa hetken olla joku muu. Minua on monesti kiusoiteltu kuinka lukutoukka olenkaan, aina nenä kiinni kirjassa. Kiusatkoon. En välitä. Kirjojen henkilöt auttavat. He eivät tuomitse minua. Kuinka he voisivatkaan tehdä niin? He ovat vain kirjailijan omaa mielikuvitusta. Täytynee myöntää, että olen kiitollinen kirjailijoille. He auttavat minut ja monet muut jaloilleen. Olen huippukohdassa, jossa James ja Patrick pääsevät kattoluukulle. Kuitenkin joku päättää, että on hyvä keskeyttää minun lukemiseni. Puhelimen pirinä kuuluu pöydän kulmalta ja mietin mitä aion tehdä. Hiljennänkö kapistuksen ja teeskentelen etten kuullut vai vilkaisenko kuka koittaa tavoittaa? Halu tietää voittoa ujuden venyttäessäni kehoni äärimmilleen, kun kurkotan puhelinta pöydän laidalta. Lassi. Entinen kumppanini. Mitä hän haluaa? Siitä on jo vuosi. Rauhoittelen itseni käymään aikuismaista keskustelua. Vaikka emme kumpikaan kovin aikuisia ole. Pitäisikö sittenkin vain hylätä puhelu ja teeskennellä? Ei, parempi vain tarkistaa mitä asiaa hänellä on. Keskustelemme jonkin aikaa ja hetki hetkeltä minusta tuntuu pahemmalta. Tuntuu kuin hän olisi vailla jotakin, jota en voi antaa. Jotakin sellaista, jonka olisin epäroimättä antanut hänelle, kun olimme seurustelleet tovin. Rakkauden. Minun rakkauteni. Sen hän haluaa. Mutta sen hän menetti. Eikä hän enää sitä ansaitse. Eromme ei ollut kaunis eikä sopuisa. Se oli täynnä huutoa, itkua ja epärehellisyyttä. Sain tietää kammottavia asioita, jotka muistan vielä nytkin. Totean Lassille, että hänen on parempi olla ottamatta yhteyttä. Yritän pysyä vahvana enkä anna itseni murtua ennen puhelun päättymistä. Hän ei saa tietää, kuinka vaikeaa minun oli alkaa luottamaan ihmisiin. Miten hän pystyi rikkomaan luottamukseni niin keveästi, eikö se sattunut häntä lainkaan? Epäilen. En usko. Miksi juuri nyt? Juuri, kun olen jaloillani. Jotta voit murskata minut taas. Haluaako hän olla jonkinlainen kärsimyksen aiheuttaja? Puhelun loputtua olen vihainen: itselleni, Lassille, maailmalle. Olin ajatellut seisovani omilla jaloillani ja olevan onnellinen. Hänellä selkeästi oli jotain minua vastaan, minun onnellisuuttani vastaan. Kahvi on jäähtynyt, kirja odottaa lukijaansa ja minä olen romahtanut. Tunnen tarvitsevani apua, mutta en vielä tiedä haluanko ottaa sitä vastaan. Vapisen. Tunnen kyyneleen. Toinen tulee seuraksi. Silmäni vuotavat putouksen lailla. En pysty hallita enkä halua. Murheet ja negatiiviset ajatukset valuvat pois. "Kyyneleet puhdistavat mielen" nyt käsitän senkin ajatuksen. -- Kirjoitin tällaisen pätkän, jossa lauseet kasvavat aina yhdellä sanalla. Halusin koittaa miten hyvin minulta onnistuisi tällaisen tuottaminen. En oikein tiedä mihin kategoriaan tämä olisi mennyt, joten valitsin muut.